

Légeköri zavarok

A sok fa mind az égre leskel,
az időt nézi, így morog:
„A tavasz lassan elforog,
s nem tudjuk, le a levelekkel
vagy éppen fel a levelekkel
vagy hogy!”

Melegedett — hideg lett újra.
A főpincérek sápadni
kezdtek, aztán sopánkodni:
„A székeket ki a szabadba
vagy nagyon gyorsan be velük ma
vagy mi?”

A párocskák a parkba' benn
ülnek (a padok gondolák)
sötét éjjel s azt gondolják:
„Elő az érzésekkel
vagy visszább az érzésekkel,
vagy nem?”

Idén a kikelet megőrjít,
nem vért pezsdít, ahogy szokott.
Napfény-konzervdobozt ki gördít?
Na, szerencsés esetben
lesz itt vidulni sebtén
jó ok.

A szép idő, vajh, megmarad-e már?
Rügyek pattannak (hangos munka)...
A szív is új virágra vár.
Ezért elő a székekkel
s visszább az érzésekkel,
mintha —

A másik lehetőség

*Hogyha a háborúban győzünk
(csinnadratta, szuronyroham!),
nem lenne országunk, csak gőzünk,
amely bolond lukból rohan.*

*Egy-egy szekunda mérsékelne
minket, mint vad néptörzseket.
Ugranánk, őrmester ha jönne:
„Be a hasat, ki a mellet!”*

*Hogyha háborút nyertünk volna,
büszke raj lennénk, nem vitás.
Kezünk feje még bent a dunyha
alatt is a nadrágvarrás-*

*on nyugodna; a nők szülnének
mint a kisangyal. Évi egy
pulya, különben... „Szörp a véred,
kicsim, megtölt konzerveket.”*

*Hogyha a győzelmet kikapjuk,
nemzetiszínt játszna az ég.
A lelkészeknek volna váll-lapjuk,
német tiszt lenne Isten rég;*

Jegyzet 1946-ból: Ez a „római egyes számú” világháború után keletkezett vers az érthető és magától értetődő ellenségeskedéseken túl nem várt ellenségeket is hozott nekem. Az utolsó sorban szereplő „áldott szerencse” kifejezést némelyek egyfajta ujjongásként értelmezték, miközben én nagyon is keserű megjegyzésnek szántam. Nos, nemrégiben ismét elvesztettünk egy háborút, ám a verset még mindig félre fogják érteni.

*merő futóárok határunk,
tizedes-krumplivirág a Hold.
És lenne minékünk császáruk,
fej helyett tennénk sisakot.*

*Hogyha a háborút megnyerjük,
kaszárnya lennénk azonmód.
Löveg s „lovag” lézengné vesztünk,
övezne minket szögesdrót.*

*Parancsra születne a gyermek,
mert az emberélet olcsó,
s háborús ágyútolteléknek
készülne számos koporsó.*

*Óránként törvénybe hurcolna
minden értelmet bilincsben
a szörnyű katonásdi torna.
Hogyha háborút nyertünk volna —
nem így lett, áldott szerencse!*

Zsávolya Zoltán fordításai